

Мило
**ПАЛАВО
МОМЧЕ**

КРИСТИНА ЛОРЕН

Превод от английски Кристина Георгиева

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Dark Wild Night*
Copyright © 2015 by Christina Hobbs and Lauren Billings
All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева
Издателски редактор Вида Делчева
Коректор Милена Братованова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 1300 бр.
ISBN 978-954-27-1750-8

– Но правило номер едно тази вечер е: никакво натискане. – Гълта шота, сгърчва лице и го промива с голяма глътка бира.

Аз се задавам с моя, кашлям.

– Моля?

– Чу ме.

И аз отпивам голяма глътка от бирата, правя физиономия и преглъщам.

– Без натискане *кога*?

– Щом се напием – обяснява тя. – Искам да *говоря*.

Гърдите ми ще се пръснат. Дробовете, сърцето, топлината, която се разлива в мен, не ми оставят място да си поема дъх. Това ли е? Нима ще се случи?

Протягам се за кичур от косата ѝ и питам:

– Има ли правило номер две, в случай че правило номер едно бъде нарушено?

Усмивката ѝ бавно се разтяга – като вълшебство.

– Недей да остроумничиш.

– Ще се постарая – прошепвам. Всяка капчица кръв в мен буйства разюздано. *Най-накрая секс!* – Какво става тук, Лола?

Тя свива невинно рамене.

– Ще играем на покер.

– Ще излъскам пода с теб – предупреждавам я, после вдигам бутилката до устните си и пак отпивам от бирата.

Тя ме наблюдава как преглъщам.

– Ще излъскаш пода с всичките си дрехи, докато аз гледам. – Повдигам вежди и тя добавя: – Ще играем покер със събличане.

Засмивам се изненадано.

– Наистина имаме много неща да обсъждаме тази вечер, щом ще играем покер със събличане, но без да се на-

тискаме.

Лола се обръща, взима тесте карти от чекмеджето в кухнята, после ми маха с ръка да отида при нея на масата в трапезарията.

Всичко е толкова *неочаквано*... но в същото време ми се струва, че съм чакал цяла вечност. Искам бариерата на приятелството ни да изчезне. Искам следващата крачка и тази след нея. Лола нахълта в къщата ми като булдозер и макар че никога не съм я виждал такава, за нищо на света не бих се опитал да я спра.

Решителната Лола е гледка, която си заслужава да се види.

Тя потупва масата, за да ме изтръгне от мислите ми, а аз примигвам и отнасям бирата си при нея. Сядам насреща ѝ, впиваме очи един в друг и никой не отклонява поглед, за да прекъсне напрежението. Толкова отдавна се обикаляме взаимно, че, честна дума, кожата ми гори и мозъкът ми бучи, докато се питам как ли ще свърши всичко.

– Влизам – прошепва тя, сплита ръце в косата си и си сваля обещите. Остава ги в средата на масата и вдига очи с очакване.

Оглеждам какво имам на себе си. Ръчен часовник. Дънки, риза, колан, очила. Дори не съм си сложил обувки или чорапи.

– Малко е нечестно май.

– Имам късмет.

Тя не предполага, че според мен аз съм късметлията. Спечелих доверието ѝ. Спечелих обичта ѝ. Виждам как поема нещата в свои ръце. Усмиввам ѝ се и ми се приискава отново точно тук да ѝ кажа: *обичам те*.

Вместо това разкопчавам часовника си и го оставям на масата, а тя раздава по пет карти.

Поглеждаме си картите, подреждаме ги и, *мамка му*, имам два чифта – две валета, две тройки и една седмица.

– На покер лицето ти губи каменното си изражение – размива се тя. – Това е истински шок.

– Ще ти смъкна дрехите от гърба само с тази ръка – размахвам картите насреща ѝ, виждам, че схваща двусмислицата, и усещам топлина и болка в слабините. – Ще заложа. – Бавно откопчавам колана си, навивам го и го оставям в средата на масата. – Покажи си ръката или се откажи, Касъл.

– Знаеш ли, че ако бяхме останали женени, щях да бъда Лорелай Лор?

Кимам.

– Мислил съм си го един-два пъти, макар че винаги съм смятал, че ще запазиш името си.

– Аз съм необичаен традиционалист – заявява тя и слага картите с лицето надолу на масата. Тъкмо когато мисля, че се е оттеглила, тя хваща ръба на пуловера си и го измъква през главата си.

Отдолу носи само сутиен.

– Вдигай мизата или взимай нова карта – подканя ме и осъзнавам, че я зяпам.

Поглеждам картите си, знам, че още сега мога да ѝ сваля повечето дрехи, но искам да вкуся събличането колкото се може по-дълго.

– Искам нова карта.

Слагам седемте карти обърнати надолу и тя ми подава следващата. Поглеждам я – тройка купа. Сега вече имам фул хаус.

Тя си взима три нови – максимума – и прави гримаса.

– Оф!

– И твоето лице те издава на покер.